

INSPECTORATUL GENERAL AL POLIȚIEI ROMÂNE

**DISPOZIȚIA
INSPECTORULUI GENERAL
AL INSPECTORATULUI GENERAL AL POLIȚIEI ROMÂNE**

nr. 41 din 17.05.2024

pentru aprobarea Metodologiei de aplicare a principalelor măsuri polițienești

În vederea îndeplinirii scopurilor specifice de instruire privind aplicarea principalelor măsuri polițienești în cadrul Poliției Române;

În scopul reglementării unitare a modului de acțiune a polițiștilor care participă la realizarea intervenției polițienești;

Ținând cont de atribuțiile și competențele unităților de poliție, astfel cum acestea sunt stabilite de actele normative ce le reglementează activitatea și de regulamentele de organizare și funcționare;

În contextul necesității îmbunătățirii modului de îndeplinire a serviciului polițienesc;

În temeiul art. 10 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției Române emite următoarea:

DISPOZIȚIE:

Art. 1 – Se aprobă *Metodologia de aplicare a principalelor măsuri polițienești*, prevăzută în Anexa care face parte integrantă din prezenta dispoziție.

Art. 2 – Modul de acțiune a polițiștilor în îndeplinirea atribuțiilor ce le revin, potrivit legii, se realizează în baza *Metodologiei de aplicare a principalelor măsuri polițienești*.

Art. 3 – Difuzarea prezentei dispoziții către toate unitățile Poliției Române se realizează prin grija Direcției de Ordine Publică din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, șefii de unități urmând a aduce la cunoștința personalului din subordine prevederile acesteia, pe bază de semnătură.

Art. 4 – (1) Prezenta dispoziție intră în vigoare la data 17.06.2024.

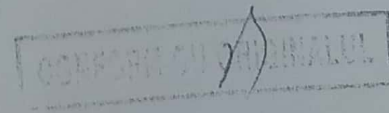
(2) La data intrării în vigoare a prezentei dispoziții se abrogă Dispoziția inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției Române nr. **643** din **05.12.2005** privind *Manualul de bune practici de intervenție pentru polițistul de ordine publică*.

INSPECTOR GENERAL

Chestor-șef de poliție

Benone-Marian MATEI

București, Str. Mihai Vodă nr. 6, sector 5

Anexă
la Dispoziția inspectorului general al
Inspectoratului General al Poliției Române
nr. 41 din 17.05.2024

METODOLOGIA DE APLICARE A PRINCIPALELOR MĂSURI POLIȚIENEȘTI

Capitolul I – Dispoziții generale

Art. 1 – Prezenta Metodologie reprezintă instrumentul de bază ce reglementează aplicarea principalelor măsuri polițienești pentru asigurarea unei intervenții calificate și a unui serviciu polițienesc de calitate.

Art. 2 – (1) Scopul Metodologiei îl reprezintă uniformizarea modalităților de intervenție ale polițiștilor în exercitarea atribuțiilor de serviciu, cu ocazia aplicării principalelor măsuri polițienești, în acord cu dispozițiile Legii nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Metodologia cuprinde principii și reguli tactice, fără efect limitativ, care facilitează soluționarea eficace a problematicii din competența Poliției Române și respectarea normelor legale care guvernează activitatea polițistului și implicit a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Capitolul II – Principiile care stau la baza aplicării măsurilor polițienești

Art. 3 – Pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, în cazurile și condițiile prevăzute de Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, polițistul este îndreptățit să utilizeze mijloace de constrângere, cu respectarea prevederilor art. 3 și 4 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 6 din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 991/2005.

Art. 4 – Aplicarea măsurilor polițienești se realizează cu respectarea următoarelor principii:

- a) principiul gradualității - folosirea în mod progresiv și/sau regresiv a mijloacelor de constrângere și de protecție, de la cele de imobilizare, până la cele cu acțiune neletală și letală;
- b) principiul proporționalității - folosirea mijloacelor de constrângere și de protecție adecvate și în concordanță cu acțiunile sau cu reacția persoanei împotriva căreia se intervine, pentru obținerea controlului asupra acesteia și până la atingerea scopului legitim urmărit;
- c) principiul non-surprinderii - folosirea mijloacelor de constrângere după îndeplinirea procedurilor de avertizare/somare, atunci când situația permite;
- d) principiul imparțialității - folosirea mijloacelor de constrângere împotriva oricărei persoane care face obiectul legitim al măsurilor polițienești și se află în situații similare;
- e) principiul nediscriminării - folosirea mijloacelor de constrângere împotriva oricărei persoane care face obiectul legitim al măsurilor polițienești, indiferent de rasă, sex, religie, naționalitate, apartenență politică, profesie, situație financiară, grup social sau altele asemenea.

Art. 5 – Pe durata aplicării măsurilor polițienești, înregistrarea audio-video a acestora de către polițist se realizează numai cu mijloacele tehnice din dotare, conform regulilor de utilizare a înregistratoarelor audio-video portabile.

Art. 6 – În aplicarea măsurilor polițienești, polițistul trebuie să aibă în vedere păstrarea unei distanțe de siguranță care să asigure protecția fizică a sa și a echipajului/patrului și care să îi permită o reacție eficientă, adaptată situației de fapt.

Capitolul III – Reperele de comunicare în contextul aplicării măsurilor polițienești

Art. 7 – Principalul instrument care stă la baza interacțiunii polițistului cu persoanele, în virtutea exercitării profesiei și a îndeplinirii atribuțiilor stabilite prin Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este comunicarea. Aceasta se realizează prin dialog deschis, iar când acesta nu este posibil ori nu a avut efect, se recurge la folosirea mijloacelor de constrângere.

Secțiunea 1 – Comunicarea verbală

Art. 8 – (1) Cu ocazia intervenției polițienești comunicarea este primordială, iar folosirea mijloacelor de constrângere este precedată, de regulă, de aceasta. Prin comunicarea cererilor sale legale, polițistul urmărește să preia controlul asupra persoanei cu care interacționează înainte ca situația să escaladeze.

(2) În cazul intervenției în forță, comunicarea verbală cu persoana trebuie menținută pe toată durata acesteia, dar și după încetarea aplicării măsurilor polițienești, până la stabilizarea situației.

(3) Premergător și pe întreaga durată a intervenției, membrii echipajului/patrului implicat/implicate comunică și se coordonează pentru a putea configura tactica adecvată de abordare.

(4) Polițiștii transmit dispoziții ferme persoanelor cu care interacționează și își adaptează intervenția în funcție de gradul de rezistență sau de cooperare manifestat de acestea, încercând în permanență să aplaneze conflictul.

Secțiunea a 2-a – Comunicarea non-verbală

Art. 9 – (1) Limbajul non-verbal constituie o interfață defensivă puternică și eficientă, care poate preveni violența și poate asigura protecția în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu. Astfel, polițistul trebuie să manifeste o atitudine pro-activă, să poarte regulamentar ținuta și mijloacele din dotare, toate acestea alcătuind un instrument convingător de exprimare a autorității publice cu exercițiul căreia este investit prin lege.

(2) Atitudinea determinată și fermă a polițistului are ca scop inhibarea posibilelor manifestări agresive ale persoanei cu care interacționează și reducerea pericolului ca manifestările pasive de ostilitate ale persoanei să degeneze în acțiuni directe de atac.

(3) Comunicarea non-verbală între membrii echipajului/patrului se realizează prin semne și semnale vizuale sau tactile, care permit conspirarea mesajelor și diminuarea timpului necesar pentru transmiterea lor.

Secțiunea a 3-a – Elemente care identifică/semnalează posibile amenințări

Art. 10 – Principalele semnale de avertizare nonverbală ce indică potențialul de manifestare necooperantă a persoanei cu care interacționează polițistul sunt reprezentate de:

a) aspect - îmbrăcăminte - elemente vestimentare cu urme vizibile ale unei confruntări; tatuaje specifice unor grupări/organizații interzise prin lege; leziuni fizice vizibile - cicatrici ale unor traumatisme anterioare, tăieturi, escortații, plăgi sau arsuri recente, urme de sânge sau altele asemenea;

b) stare psihică – persoana este euforică, irascibilă, nervoasă, furioasă, impulsivă, îndurerată, disperată, confuză, aceasta prezintă caracteristici ale influenței alcoolului sau ale substanțelor psihoactive, are comportament psihopatic sau altele asemenea;

c) refuzul dialogului - persoana este total necomunicativă, nu răspunde în mod deliberat polițiștilor;

d) refuzul contactului vizual - persoana evită să privească polițiștii;

e) contact vizual prelungit - persoana fixează cu privirea polițiștii;

f) adoptarea unor posturi și mișcări corporale cu potențial de amenințare - poziția rigidă, mâna sub axilă, brațele încrucișate în dreptul pieptului, brațele suprapuse în dreptul abdomenului, brațul întins pe lângă corp, brațul ascuns la spate, mâinile în buzunare, elemente vestimentare în mâini ori altele asemenea;

g) posturi și mișcări corporale pregătitoare - poziție determinată de luptă, îngustarea ochilor, contact vizual prelungit sau priviri scurte, repetate, coborârea frunții, îndesarea capului, ridicarea

2/20

CONFORM CU ORIGINALUL

umerilor, strângerea pumnilor, mâinile interpușe în față, depărtarea picioarelor, coborârea centrului de greutate sau înălțarea corpului, poziționarea semiprofil, umăr interpus sau altele asemenea:

h) reacții fiziologice - schimbarea culorii feței, dilatarea pupilelor, accelerarea respirației, transpirație excesivă sau altele asemenea:

i) gesturi involuntare - strângerea sprâncenelor, crisparea buzelor, strângerea dinților, închiderea și deschiderea repetată a pumnilor, schimbarea repetată a poziției de pe un picior pe altul, bătăi repetate din picior, bătăi repetate în masă sau alte obiecte ori altele asemenea:

(2) Polițistul trebuie să interpreteze manifestările non-verbale prin raportare la context și în ansamblul tuturor semnalelor pe care le transmite persoana în cauză, astfel încât să stabilească potențiala manifestare necooperantă a acesteia.

Art. 11 – Principalele semnale de avertizare verbală ce indică o potențială manifestare necooperantă a persoanei cu care interacționează polițistul sunt reprezentate de:

- a) comentarii retorice;
- b) folosirea unui ton agresiv și/sau adresarea de amenințări;
- c) formularea de acuzații și injurii la adresa autorităților sau a polițiștilor;
- d) pierderea controlului verbal, degenerarea discuțiilor manifestată prin urlete și țipete.

Art. 12 – Polițistul, pe timpul interacțiunii cu persoanele în legătură cu care își exercită atribuțiile de serviciu, nu inițiază și nu dă curs disputelor verbale, are o atitudine imparțială, nu se implică emoțional, nu folosește cuvinte și expresii improprii, utilizează un limbaj profesional, cu termeni care nu lasă loc de interpretare.

Capitolul IV – Principalele măsuri polițienești

Secțiunea 1 – Abordarea persoanelor

Art. 13 – Abordarea reprezintă interacțiunea polițistului cu o persoană, anterior aplicării oricărei alte măsuri polițienești și are rolul de a-i capta atenția și de a o determina să manifeste sollicitudine la indicațiile ulterioare ale acestuia, ori să înceteze o acțiune ilicită sau cu caracter potențial ilicit, după caz.

Art. 14 – Polițistul poate aborda orice persoană pe timpul și în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu în scopul stabilirii unui dialog, transmiterii unor dispoziții legale, dispunerii unor măsuri în legătură cu atribuțiile de serviciu stabilite prin Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau pentru a preîntâmpina comiterea unor fapte ilicite ori victimizarea acesteia.

Art. 15 – În exercitarea atribuțiilor de serviciu, polițistul este obligat să își facă, în prealabil, cunoscută calitatea, în conformitate cu prevederile art. 57 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 16 – (1) Reguli tactice ce sunt respectate pe timpul abordării persoanelor:

a) polițistul care interacționează direct se poziționează lateral-față în raport cu persoana abordată, astfel încât să păstreze o distanță de siguranță în funcție de natura amenințării sau stării de pericol și o supraveghează cu atenție, iar dacă aceasta încearcă să se apropie, o avertizează să păstreze distanța, fiind pregătit să folosească mijloacele de protecție și de constrângere, dacă situația o impune;

b) ceilalți polițiști participanți se poziționează în lateral-spate, dacă acest lucru este posibil, astfel încât să poată interveni cu promptitudine în situația în care persoana abordată se manifestă violent sau încearcă să fugă, fiind atenți și la ceea ce se întâmplă în zona adiacentă pentru a preveni ori, după caz, a riposta împotriva unui atac prin surprindere;

c) în situația în care nu este posibilă dispunerea în lateral-spate, polițiștii se dispun lateral-stânga, respectiv dreapta, poziționarea acestora fiind în permanență adaptată mișcărilor persoanei abordate;

d) se evită abordarea persoanei într-o zonă nesigură, iar dacă în primă fază acest lucru nu poate fi evitat, se invită persoana într-o zonă sigură, atât pentru aceasta, cât și pentru polițiști.

(2) În cazul conformării persoanei, polițistul comunică informațiile sau dispozițiile legale ce au necesitat abordarea și ia, dacă este cazul, măsurile polițienești prevăzute de Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În cazul neconformării persoanei, polițistul aplică măsurile polițienești ce se impun, prevăzute de Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, adaptate situației de fapt.

(4) Atunci când sunt observate semne vizibile de violență fizică ori starea generală de îngrijire și sănătate a persoanei sunt precare, se solicită sprijin medical, procedându-se de îndată conform art. 37 din Legea nr. 218/2002 republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Dacă pentru clarificarea situației este necesară conducerea persoanei la sediul unității de poliție, se procedează conform art. 36-40 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Secțiunea a 2-a – Aspecte specifice privind abordarea minorilor

Art. 17 – Pe timpul abordării minorilor, pe lângă prevederile secțiunii 1, sunt respectate și următoarele aspecte specifice:

a) se poartă un dialog calm cu minorul, astfel încât să se poată stabili un canal de comunicare care să conducă la cooperarea acestuia, în vederea clarificării situației sale, în special dacă se află într-o stare de dificultate;

b) se evaluează vizual și sumar starea generală de sănătate și îngrijire a minorului, pentru observarea eventualelor semne vizibile de violență fizică;

c) în situația constatării unui caz de abuz asupra minorului, polițistul solicită de îndată, de regulă prin dispecerat, prezența reprezentanților din cadrul structurilor de asistență socială și protecția copilului, pentru acordarea serviciilor de specialitate.

Secțiunea a 3-a – Aspecte specifice privind abordarea persoanelor aflate sub influența băuturilor alcoolice sau a unor substanțe psihoactive

Art. 18 – Pe timpul abordării persoanelor aflate sub influența băuturilor alcoolice sau a unor substanțe psihoactive, pe lângă prevederile secțiunii 1, sunt respectate și următoarele aspecte specifice:

a) înainte de abordarea unei persoane din această categorie se efectuează o evaluare preliminară a situației, în vederea stabilirii unei modalități eficiente de abordare;

b) dialogul este purtat pe un ton calm, pentru a preîntâmpina, pe cât posibil, reacții de rezistență sau agresivitate;

c) se acționează cu atenție sporită, fără a fi subestimată sau neglijată forța fizică sau intențiile acestor persoane, care uneori par inofensive sau chiar cooperante și ulterior reacționează violent și prin surprindere asupra polițiștilor sau a altor persoane.

Secțiunea a 4-a – Aspecte specifice privind abordarea persoanelor cu tulburări psihice

Art. 19 – Pe timpul abordării persoanelor cu tulburări psihice, sunt respectate prevederile art. 18. Totodată, polițistul ascultă persoana, o asigură că acționează în sprijinul și pentru ajutorul acesteia, astfel încât să o determine să furnizeze date care să ajute la identificarea sa și la clarificarea situației.

Secțiunea a 5-a – Avertizarea verbală prealabilă

Art. 20 – Avertizarea verbală prealabilă este o măsură polițienească ce constă în atenționarea asupra folosirii mijloacelor de constrângere prevăzute la art. 41 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, efectuată în scopul determinării unei persoane de a înceta o acțiune ilicită ori de a se conforma solicitărilor legale ale polițistului.

Art. 21 – Pe timpul avertizării verbale prealabile a persoanelor, polițiștii trebuie să respecte următoarele reguli tactice:

a) avertizarea se execută cu voce tare, prin cuvinte scurte, pronunțate energic, pe un ton autoritar, de la o distanță corespunzătoare față de persoana vizată, care să garanteze securitatea polițistului;

b) comunică mijlocul de constrângere ce urmează a fi folosit în caz de neconformare și păstrează un interval scurt de timp între mesaje, pentru a putea observa reacția persoanei vizate și a acorda timpul necesar executării indicațiilor transmise;

c) supraveghează și observă permanent persoana, pentru a putea anticipa mișcările acesteia și pentru a interveni în caz de nevoie;

d) când se acționează pe timp de noapte și este necesară iluminarea persoanei sau a împrejurimilor, în scopul asigurării securității, sursa de lumină este ținută depărtată de corp, astfel încât aceasta să nu constituie un indiciu al poziției polițistului;

e) dacă persoana avertizată a încetat acțiunea, polițistul se apropie cu precauție de aceasta și trece, după caz, la imobilizarea ei sau la executarea altor măsuri polițienești;

f) în cazul în care există suspiciunea că persoana avertizată are asupra sa arme sau alte obiecte periculoase, avertizarea se execută dintr-un loc care să asigure protecția polițistului.

Secțiunea a 6-a – Urmărirea și prinderea persoanelor

Art. 22 – (1) Urmărirea este o măsură polițienească ce se realizează în scopul prinderii persoanelor care, pe timpul sau în urma săvârșirii unei fapte ilicite, încearcă să fugă sau nu se supun somației polițistului de a se opri.

(2) În funcție de condițiile concrete ale situației de fapt, precum și de mijlocul de deplasare a persoanei, urmărirea se poate realiza pedestru sau cu vehicule.

(3) Polițistul se deplasează, de regulă în fugă, somând persoana cu formula „POLIȚIA! STAI!”, chiar de mai multe ori în timpul urmării, în scopul avertizării eventualelor persoane din zona de acțiune, pentru crearea spațiului necesar deplasării.

Art. 23 – Principalele reguli tactice care trebuie respectate pe timpul urmării pedestre sunt următoarele:

a) se informează dispeceratul unității prin sistemul de comunicare radio, iar prin excepție, când acest lucru nu este posibil, telefonic, pentru anunțarea celorlalte echipaje/patrule din teren și suplimentarea cu alte forțe în vederea prinderii și identificării persoanei în timp util;

b) se comunică succint locația începerii urmării, direcția de deplasare a persoanei urmărite, semnalele, elementele de vestimentație ale acesteia și date despre bagajele sau obiectele pe care le are asupra sa;

c) pe timpul urmării, se comunică orice modificare a traseului, a componentei echipajului/patrului care se află în urmărire, a elementelor de vestimentație ale persoanei urmărite ori a bagajelor sau obiectelor pe care le are asupra sa;

d) în cazul în care persoana abandonează pe timpul urmării elemente de vestimentație ori bagaje sau obiecte pe care le are asupra sa, acest aspect este comunicat de îndată dispeceratului și celorlalte echipaje/patrule prezente în teren, pentru identificarea acestora și conservarea probelor;

e) membrii echipajului/patrului evită să se disperseze, iar în cazul în care sunt mai multe persoane urmărite, se păstrează un raport de forțe favorabil;

f) polițiștii sunt atenți la configurația și detaliile terenului care pot influența acțiunea de urmărire, în sensul că aceasta poate fi favorizată sau îngreunată;

g) obstacolele se escaladează sau se ocolesc cu precauție, pentru a preveni un eventual atac din partea persoanei urmărite;

h) colțurile clădirilor se ocolesc la o distanță de siguranță, pentru a evita posibilele atacuri prin surprindere;

i) urmărirea persoanelor pe lângă ziduri prevăzute cu intrânduri sau pe partea carosabilă se realizează cu atenție sporită;

j) dacă la urmărirea persoanelor participă mai multe echipaje/patrule, atunci când zona este cunoscută, pot fi folosite scurtături pentru a ajunge în fața persoanei urmărite.

Secțiunea a 7-a – Legitimarea și stabilirea identității unei persoane

Art. 24 – (1) Legitimarea unei persoane reprezintă o măsură polițienească ce constă în solicitarea și verificarea actului de identitate sau a altor documente de identificare, în situațiile prevăzute de art. 34 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

5/20

CONFORM ORIGINALULUI

(2) Cu ocazia legitimării polițistul trebuie să respecte obligația instituită de art. 34. alin. (2) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 25 – (1) În vederea legitimării și stabilirii identității persoanelor, se folosesc, după caz, următoarele procedee de identificare:

- a) verificarea actelor de identitate ale persoanelor;
- b) verificarea altui document emis de instituții sau autorități publice precum pașaportul, permisul de conducere, legitimația de serviciu sau alte documente prevăzute cu fotografie;
- c) verificarea datelor de identitate furnizate de persoana/persoanele în cauză în evidențele/bazele de date ce pot fi accesate de către polițiști;
- d) stabilirea identității cu ajutorul altor persoane care pot furniza informații, care au fost legitimate și a căror identitate a fost stabilită anterior;
- e) procedeele prevăzute de art. 34 alin. (5) lit. b) și c) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Procedeele prevăzute la alin. (1) lit. d) și e), se realizează și în lipsa consimțământului persoanei supuse legitimării și stabilirii identității.

(3) După stabilirea identității persoanei, potrivit alin. (1), polițistul este obligat să interogheze bazele de date la care are acces pentru a stabili existența unor eventuale mențiuni operative.

(4) În situația prevăzută la alin. (1) lit. d), polițistul întocmește un proces-verbal cu privire la modul de stabilire a identității.

Art. 26 – (1) Pe timpul legitimării și stabilirii identității unei persoane, polițistul respectă următoarele reguli tactice:

- a) se poziționează în fața persoanei legitimate astfel încât să îi poată observa fizionomia și semnele particulare;
- b) solicită persoanei legitimate să țină mâinile la vedere sau să renunțe temporar la mijloacele ce pot fi folosite pentru un atac armat;
- c) poziționează actul de identitate/documentul la o înălțime corespunzătoare, care să îi permită atât supravegherea permanentă și atentă a comportării persoanei, cât și verificarea și citirea conținutului acestuia;
- d) adresează întrebări cu privire la datele de identitate ale persoanei, într-o altă ordine decât cea în care sunt trecute în actul de identitate/documentul prezentat, atunci când sunt suspiciuni cu privire la autenticitatea acestuia;
- e) observă/supraveghează permanent comportamentul persoanei legitimate. Atunci când legitimarea se efectuează de către mai mulți polițiști, unul dintre aceștia verifică actul de identitate/documentul, iar ceilalți polițiști participanți se poziționează în lateral-spate, dacă acest lucru este posibil, astfel încât să poată interveni cu promptitudine în situația în care persoana se manifestă violent sau încearcă să fugă.
- f) în cazul legitimării unui grup de persoane, acestea sunt așezate în linie, dacă este posibil, se preiau actele de identitate/documentele de la fiecare, iar cel puțin unul dintre membrii echipajului/patrului supraveghează comportamentul celor legitimați astfel încât să poată interveni cu promptitudine în situația în care persoanele se manifestă violent sau încearcă să fugă.

(2) În situația în care persoana nu prezintă actul de identitate sau un document cu fotografie și comunică datele de stare civilă, polițistul adresează întrebări cu privire la datele furnizate, într-o altă ordine decât cea în care au fost comunicate, în vederea stabilirii veridicității acestora.

(3) La verificarea actului de identitate/documentului prezentat pentru stabilirea identității se urmărește dacă:

- a) este emis de instituția sau autoritatea publică competentă;
- b) este conform cu specimenul emis de instituțiile sau autoritățile publice competente;
- c) aparține sau nu persoanei, în sensul că fotografia din act corespunde cu fizionomia acesteia și dacă datele de stare civilă corespund cu cele declarate de către aceasta;
- d) are termenul de valabilitate expirat;
- e) prezintă urme de falsificare, are ștersături, modificări, corecturi, adăugiri ori conține mențiuni nepermise, scrise ori ștampilate sau este deteriorat.

CONFORM CU ORIGINALUL

Secțiunea a 8-a – Controlul corporal al persoanelor

Art. 27 – (1) Controlul corporal al persoanei este o măsură polițienească care presupune examinarea externă a corpului și a îmbrăcăminteii unei persoane, vizual, precum și prin palpate și apăsare. Îmbrăcăminteii groasă/încălțăminteii putând fi examinată separat, urmărindu-se descoperirea și reținerea obiectelor ce prezintă interes polițienesc.

(2) Măsura se aplică în scopurile și condițiile prevăzute de art. 35 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 28 – (1) Pe timpul efectuării controlului corporal, polițistul trebuie să respecte următoarele reguli tactice:

a) comunică persoanei motivul luării acestei măsuri, atenționând-o asupra obligației de a se conforma;

b) întreabă persoana ce obiecte deține și solicită o descriere sumară a acestora, după care îi solicită să scoată obiectele deținute și să le așeze la vedere, în condiții de siguranță pentru polițist;

c) solicită persoanei să dezbrace obiectele vestimentare groase și/sau să se descalțe, în vederea examinării separate;

d) solicită persoanei să adopte o poziție inofensivă, în concordanță cu prevederile art. 33 alin. (2) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) controlul corporal se efectuează de către un polițist de același sex cu persoana controlată sau, când acest lucru nu este posibil, se apelează la o persoană de același sex cu persoana controlată, care este îndrumată cu privire la efectuarea acestei activități;

f) controlul se realizează, de regulă, în locul în care persoana a fost depistată. Dacă este necesar, persoana este condusă într-un loc ferit de accesul publicului și iluminat;

g) se evită efectuarea controlului în locuri publice aglomerate, în mijloace de transport în comun, în spații închise în care are acces publicul;

h) când controlul se efectuează de către mai mulți polițiști, unul dintre aceștia efectuează controlul propriu-zis, iar ceilalți supraveghează persoana controlată și împrejurimile;

i) controlul se efectuează, de regulă, din spatele persoanei, cu mâna corespondentă părții controlate, cu cealaltă mână menținându-se contactul fizic cu persoana controlată, pentru preîntâmpinarea unei acțiuni agresive;

j) se cercetează amănunțit, prin palpate, zonele corpului care ar putea disimula portul de arme albe sau de foc, pentru a înlătura riscul unei acțiuni agresive;

k) pentru asigurarea protecției membrilor echipajului/patrulei și/sau a altor persoane, dacă asupra persoanei controlate sunt descoperite arme albe sau de foc, acestea se ridică și se indisponibilizează, până la clarificarea situației;

l) în cazul controlului unui grup de persoane, acestea sunt așezate în linie, dacă este posibil, într-o poziție inofensivă, cu distanța de circa 2-3 pași una față de cealaltă, iar cel puțin unul dintre membrii echipajului/patrulei supraveghează una dintre extremitățile grupului, controlul urmând a fi început din partea opusă. Pe măsură ce o persoană din grup este controlată, aceasta este trimisă în cealaltă extremitate, procedându-se în acest mod până la terminarea operațiunii;

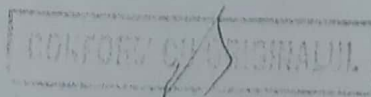
m) obiectele se examinează la exterior, fără a fi desfăcute sau demontate. Corespondența nu se deschide sau citește și nu se accesează telefoane, sisteme informatice ori alte mijloace de comunicare sau de stocare a datelor, cu excepția cazurilor și condițiilor prevăzute de normele de procedură penală sau de cele privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate;

n) la efectuarea controlului pot fi folosiți câini de serviciu și/sau mijloace adecvate pentru detectarea obiectelor sau substanțelor interzise;

(2) Rezultatul controlului se consemnează în procesul verbal prevăzut la art. 35 alin. (10) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 29 – În funcție de poziția inofensivă adoptată de către persoana supusă controlului corporal, acesta se efectuează astfel:

a) când persoana controlată se află în poziția „în picioare, cu mâinile deasupra capului sau paralel cu solul”, polițistul optează, dacă este posibil, pentru poziționarea acesteia cu fața la un perete, zid, autovehicul etc., cu palmele sprijinite pe acesta și cu picioarele depărtate, într-o poziție dezechilibrată. Apropierea se face cu precauție, din lateral-spate, polițistul poziționându-se astfel încât

să mențină și un contact fizic cu piciorul la nivelul membrelor inferioare ale persoanei controlate, pentru preîntâmpinarea unei acțiuni agresive. Concomitent, își plasează antebratul mâinii cu care menține contactul fizic în zona umărului persoanei controlate. Se controlează pe rând zona mediană, cureaua și buzunarele, începând cu zonele la care polițistul nu are vizibilitate directă, apoi partea superioară a corpului, după care membrele inferioare. După efectuarea controlului pe o parte a corpului, polițistul se re poziționează pe cealaltă parte, menținând contactul fizic atât cu piciorul, cât și cu antebratul, pe partea necontrolată.

b) când persoana controlată se află în poziția „șezut”, polițistul solicită să poziționeze mâinile pe cap, cu degetele încrucișate, peste care acesta aplică o priză cu mâna, pentru a înlătura posibilitatea unei acțiuni violente. Polițistul se poziționează în spatele persoanei controlate, menținând contact fizic, cu piciorul/genunchiul. Se controlează pe rând zona mediană, cureaua și buzunarele, începând cu zonele la care polițistul nu are vizibilitate directă, apoi partea superioară a corpului, după care membrele inferioare. După efectuarea controlului pe o parte a corpului, polițistul se re poziționează pe cealaltă parte, menținând contactul fizic atât cu piciorul, cât și priza pe mâinile persoanei. În cazul femeilor cu semne vizibile de sarcină, a persoanelor cu semne vizibile ale unei dizabilități și a copiilor, controlul corporal nu se efectuează în poziția „șezut”.

c) când persoana controlată se află în poziția „culcat”, polițistul solicită să se poziționeze cu fața în jos, cu mâinile întinse în lateral, cu palmele în sus. Se apropie cu precauție din lateral-spate și blochează cu mâna umărul persoanei pe partea din care se apropie, adoptând o poziție joasă din care să poată accesa, pe rând toate segmentele anatomice. Se controlează pe rând zona mediană, cureaua și buzunarele, apoi partea superioară a corpului, după care membrele inferioare. Pentru a accesa zona frontală, la care nu are vizibilitate directă, polițistul facilitează întoarcerea parțială a persoanei. După efectuarea controlului pe o parte a corpului, polițistul se re poziționează pe cealaltă parte, repetând secvența anterioară. În cazul femeilor cu semne vizibile de sarcină, a persoanelor cu semne vizibile ale unei dizabilități și a copiilor, controlul corporal nu se efectuează în poziția „culcat”.

Art. 30 – (1) Pentru efectuarea controlului corporal nu este necesară o autorizare expresă, polițistul, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, putând recurge la această măsură în scopurile și condițiile prevăzute de lege.

(2) La aplicarea acestei măsuri polițienești se folosesc mănuși chirurgicale sau de protecție, în vederea protejării împotriva bolilor sau contaminărilor prin atingere directă a pielii, a unor răni etc., respectiv a necontaminării papilare sau genetice a armelor ori a altor obiecte interzise la deținere și care se găsesc asupra persoanei controlate corporal.

Secțiunea a 9-a – Controlul bagajului

Art. 31 – (1) Controlul bagajului este o măsură polițienească ce presupune examinarea externă a acestuia, vizual, precum și prin palpare și apăsare, respectiv a conținutului, urmărindu-se descoperirea și reținerea obiectelor, în scopurile și condițiile prevăzute de art. 35 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Prin bagaj se înțelege orice obiect în care o persoană poate deține și transporta bunuri.

Art. 32 – Pe timpul efectuării controlului bagajelor, polițistul trebuie să respecte următoarele reguli tactice:

a) comunică persoanei motivul luării acestei măsuri, atenționând-o asupra obligației de a se conforma;

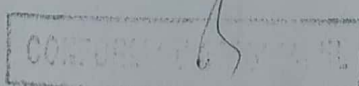
b) examinează extern bagajul, vizual, precum și prin palpare și apăsare;

c) întreabă persoana ce obiecte deține în bagaj și solicită o descriere sumară a acestora, după care îi solicită să deschidă bagajul și să prezinte conținutul acestuia;

d) execută controlul bagajelor, pe cât posibil, în spații ferite de imixtiunea altor persoane;

e) când controlul se efectuează de către mai mulți polițiști, unul dintre aceștia efectuează controlul propriu-zis, iar ceilalți supraveghează persoana controlată și împrejurimile;

f) supraveghează atent persoana în timp ce aceasta își deschide bagajul și prezintă conținutul acestuia. În situația în care persoana nu dă curs solicitărilor de a deschide și/sau prezenta conținutul bagajului, polițistul poate proceda personal la efectuarea activităților solicitate, inclusiv prin folosirea forței;

g) examinează obiectele descoperite, precum și bagajul propriu-zis, pentru a descoperi eventualele compartimente disimulate;

h) obiectele descoperite asupra persoanei controlate, care ar putea fi folosite pentru atac, se ridică și se indisponibilizează;

i) obiectele descoperite se examinează la exterior, fără a fi demontate. Corespondența nu se deschide sau citește și nu se accesează telefonul, un sistem informatic, ori alt mijloc de comunicare, sau de stocare a datelor, cu excepția cazurilor și condițiilor prevăzute de normele de procedură penală sau de cele privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate;

j) la efectuarea controlului pot fi folosiți câini de serviciu și/sau mijloace adecvate pentru detectarea obiectelor sau substanțelor interzise;

k) rezultatul controlului se consemnează în procesul verbal prevăzut la art. 35 alin. (10) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 33 – (1) Pentru efectuarea controlului bagajului nu este necesară o autorizare expresă, polițistul, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, putând recurge la această măsură în scopurile și condițiile prevăzute de lege.

(2) La aplicarea acestei măsuri polițienești se folosesc mănuși chirurgicale sau de protecție, în vederea protejării împotriva bolilor sau contaminărilor prin atingere directă a pielii, a unor răni etc., respectiv a necontaminării papilare sau genetice a armelor ori a altor obiecte interzise la deținere și care se găsesc în interiorul bagajului.

Secțiunea a 10-a – Conducerea persoanelor la sediul poliției

Art. 34 – Conducerea persoanelor la sediul poliției este o măsură polițienească ce constă în însoțirea persoanelor de la locul abordării până la sediul unității de poliție cea mai apropiată, în vederea luării măsurilor legale, în situațiile și condițiile prevăzute la art. 36-40 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 35 – Conducerea la sediul poliției a persoanelor recalcitrante sau care manifestă un comportament violent, se face numai după încătușarea acestora sau folosirea altor mijloace de imobilizare, în conformitate cu prevederile art. 43 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 36 – În funcție de împrejurări, condiții și dotare, conducerea persoanelor la sediul poliției se poate efectua:

a) pedestru, când deplasarea până la sediul poliției poate fi efectuată fără riscul producerii unor evenimente negative sau când nu poate fi făcută cu mijloacele de mobilitate;

b) cu mijloace de mobilitate, în situațiile când distanța până la sediul poliției este mare sau urmează a fi conduse persoane recalcitrante sau care manifestă un comportament violent.

Art. 37 – (1) Cu ocazia conducerii pedestre a persoanelor la sediul poliției, polițiștii trebuie să respecte următoarele reguli tactice:

a) se evaluează situația de la fața locului, iar dacă aceasta impune, se solicită intervenția unor forțe suplimentare;

b) înaintea începerii deplasării spre sediul poliției, se efectuează obligatoriu controlul corporal și al bagajelor persoanei și se informează dispeceratul unității de poliție cu privire la începerea deplasării;

c) se atrage atenția persoanei conduse asupra modului de comportare pe timpul deplasării, punându-i în vedere faptul că, în cazul unei atitudini recalcitrante sau al unui comportament violent, se folosește forța pentru imobilizarea sa;

d) se acționează cu prudență, se poziționează astfel încât persoana condusă să fie supravegheată pentru a preveni un eventual atac sau fuga acesteia, totodată fiind avută în atenție și zona de deplasare;

e) în situația conducerii mai multor persoane, acestea sunt grupate în raport de numărul și gradul cunoscut sau preconizat de pericolozitate, astfel încât să se asigure raportul de forțe favorabil;

f) în cazul în care în activitate sunt implicate și echipe canine, acestea merg întotdeauna în spatele persoanei conduse sau al grupului;

g) pe timpul deplasării se respectă regulile de circulație pentru pietoni, evitându-se locurile întunecoase, aglomerate, cu vegetație înaltă, cele unde persoana este cunoscută sau cele care pot prezenta riscuri pentru deplasare;

(2) Măsura conducerii la sediul poliției se consemnează în procesul-verbal prevăzut la art.40 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 38 – (1) Cu ocazia conducerii persoanelor la sediul poliției cu autovehicule din dotare, polițiștii trebuie să respecte următoarele reguli tactice:

a) se folosesc mijloacele din dotarea poliției sau ale altor instituții de aplicare a legii, iar prin excepție, cele ale unor persoane fizice sau juridice;

b) înainte începerii deplasării spre sediul poliției, se efectuează obligatoriu controlul corporal și al bagajelor persoanei și se informează dispeceratul unității de poliție cu privire la începerea deplasării;

c) se atrage atenția persoanei conduse asupra modului de comportare pe timpul deplasării, punându-i în vedere faptul că, în cazul unei atitudini recalcitrante sau al unui comportament violent, se folosește forța pentru imobilizarea sa;

d) înainte de urcarea în autovehicul, se verifică interiorul acestuia, pentru a nu exista bunuri, obiecte sau substanțe ce ar putea fi folosite de către persoanele conduse, pentru atac sau autoagresiune;

e) persoanele conduse sunt așezate numai pe bancheta/locurile din spate și sunt supravegheate permanent de către un polițist, care se poziționează obligatoriu pe locul din spatele conducătorului auto;

f) în situația în care persoana este condusă cu autospeciale de patrulare cu panou separator, aceasta poate fi așezată singură pe oricare dintre locurile din spate și se utilizează sistemul video de supraveghere al compartimentului;

g) portierele din spate ale autovehiculelor sunt blocate pe timpul transportului sau cât timp persoana este ținută în autovehicul, pentru a împiedica deschiderea din interior;

h) pe timpul transportului, se asigură și iau măsuri ca toate persoanele din autovehicul să poarte centura de siguranță, cu excepțiile prevăzute de lege;

i) la sediul poliției, după scoaterea persoanei din autovehicul, se verifică din nou interiorul acestuia, pentru a nu rămâne obiecte abandonate care ar putea constitui mijloace de probă;

(2) Cu ocazia conducerii persoanelor la sediul poliției cu alte mijloace de mobilitate, regulile prevăzute la alin. (1) se adaptează în funcție de mijlocul de mobilitate folosit.

Secțiunea a 11-a – Oprirea vehiculelor

Art. 39 – (1) Oprirea vehiculelor pe drumurile publice se realizează atunci când se constată încălcări ale normelor rutiere ori în situația în care există indicii temeinice despre săvârșirea unei contravenții ori a unei fapte de natură penală, pentru identificarea persoanelor care au comis astfel de fapte și a bunurilor care au legătură cu săvârșirea acestora, precum și pentru verificarea deținerii de către conducătorii vehiculelor a documentelor prevăzute de lege.

(2) Oprirea vehiculelor pe drumurile publice se realizează și în condițiile producerii unor calamități naturale, dezastre sau a altor situații care pun în pericol siguranța circulației.

(3) Apropierea polițistului trebuie să se facă cu atenție, de-a lungul părții laterale a vehiculului oprit, numai dacă traficul sau alte circumstanțe nu impun altă modalitate.

(4) Atenția polițistului este îndreptată, în principal, asupra persoanelor aflate în vehicul. Polițistul se oprește în dreptul stâlpului central al vehiculului, determinând conducătorul auto să se întoarcă atunci când i se adresează, pentru a evita lovirea sa intenționată prin deschiderea bruscă a portierelor.

(5) Se interzice prinderea voluntară a polițistului de componentele exterioare ale vehiculului, respectiv urcarea pe capotele sau pragurile acestuia, ori poziționarea pe direcția căii de rulare a acestuia, ca măsură de determinare a conducătorului vehiculului să oprească sau să nu se pună în mișcare fără acordul polițistului.

(6) În situația în care polițistul deține informații că unii dintre ocupanții vehiculului sunt periculoși sau dacă există suspiciuni în acest sens, acesta nu se apropie complet de vehicul și transmite dispeceratului datele de identificare ale vehiculului, solicitând sprijin, prin sistemul de comunicare radio, dacă apreciază necesar.

CONFIRMAREA
POLIȚISTULUI

10/20

Art. 40 – (1) În contextul opririi unui vehicul, evaluarea gradului de risc se realizează de către polițiști în vederea alegerii modalității de acțiune potrivite, ținând cont, în principal, de următorii factori:

- a) pericolul social al faptei sau contextul operativ;
- b) locul și motivul opririi;
- c) vehiculul care face obiectul opririi;
- d) gradul de vizibilitate din zona opririi, condițiile meteo și intensitatea traficului rutier;
- e) datele și informațiile deținute referitoare la conducătorul auto sau pasageri;
- f) posibilitatea de a primi sprijin;
- g) componenta și dotarea echipajului/patrului de poliție;
- h) posibilitatea unui atac asupra polițistului;
- i) posibilitatea implicării într-un eveniment rutier.

(2) În funcție de comportamentul și reacția conducătorului vehiculului față de semnalul de oprire al polițistului, oprirea poate fi:

- a) prin conformare la semnalul polițistului, când acesta oprește la semnalul regulamentar;
- b) forțată, atunci când conducătorul vehiculului aflat în mers, căruia i-a fost efectuat semnalul de oprire, refuză să oprească, nerespectând indicațiile și dispozițiile polițistului și își continuă deplasarea, determinând urmărirea sa.

(3) În funcție de poziția de efectuare a semnalului de oprire, vehiculele pot fi oprite:

a) din mers: când autospeciala sau motocicletă poliției se află în mers, iar semnalul de oprire se efectuează cu ajutorul semnalelor de avertizare luminoase și sonore, ori cu ajutorul bastonului reflectorizant sau cu brațul întins orizontal, după caz.

b) din staționare: când autospeciala sau motocicletă poliției se află în staționare, iar semnalul de oprire se efectuează de către polițistul aflat pe partea carosabilă.

(4) Cu ocazia opririi unui vehicul de către polițistul situat într-o autospecială, aflată în mers, se respectă următoarele reguli tactice:

a) când vehiculul ce urmează a fi oprit circulă în aceeași direcție, conducătorul acestuia este atenționat cu ajutorul semnalelor de avertizare luminoase și sonore, până se conformează semnalului de oprire. Autospeciala se poziționează în spatele vehiculului oprit pe direcția de deplasare a acestuia.

b) în cazul în care vehiculul ce urmează a fi oprit circulă din sens opus, semnalul de oprire se execută cu bastonul reflectorizant sau cu brațul întins orizontal, din autospecială. Autospeciala se poziționează în spatele vehiculului oprit pe direcția de deplasare a acestuia.

(5) În cazul în care conducătorul vehiculului nu se conformează, polițiștii procedează la începerea urmăririi acestuia, concomitent cu anunțarea dispeceratului despre luarea măsurii, transmiterea datelor de identificare ale vehiculului, solicitând ajutorul efectivelor aflate în zonă pentru oprirea vehiculului în cauză.

(6) Polițistul aflat într-o autospecială poate utiliza și dispozitive luminoase cu mesaje variabile, pentru a transmite o dispoziție sau o indicație participanților la trafic, inclusiv mesajul „STOP, POLIȚIA!”.

(7) Anterior opririi unui vehicul, când autospeciala se află în staționare, aceasta se poziționează cât mai aproape de marginea drumului, iar acolo unde este posibil, în afara părții carosabile, astfel încât să poată fi pusă în mișcare cu operativitate, în caz de necesitate;

(8) Cu ocazia opririi unui vehicul, când autospeciala se află în staționare, semnalul de oprire se efectuează de către polițistul pasager care se deplasează pe partea carosabilă, acesta desfășurând următoarele activități:

a) semnalul de oprire se efectuează de la o distanță optimă, care să permită oprirea vehiculului în siguranță pentru el și pentru ceilalți participanți la trafic, precum și pentru evitarea accidentării polițistului;

b) solicită documentele conducătorului vehiculului oprit și îl informează pe acesta cu privire la obligativitatea de a rămâne în autovehicul, apoi se deplasează către autospecială;

(9) Cu ocazia opririi unui vehicul, când autospeciala se află în staționare, iar semnalul de oprire se efectuează de către polițistul pasager, conducătorul autospecialii respectă următoarele reguli:

a) coboară pentru a fi în măsură să intervină în sprijin;

b) supraveghează traficul din zona și eventualele reacții ale conducătorului auto, pentru a fi în măsură să pornească în urmărirea vehiculului al cărui conducător, după oprire, intenționează să-l pună în mișcare și să plece.

Secțiunea a 12 -a - Oprirea forțată a vehiculelor

Art. 41 – (1) În îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, polițistul este îndreptățit să utilizeze mijloace adecvate sau, după caz, vehicule, pentru oprirea forțată, blocarea sau deschiderea unor vehicule.

(2) Oprirea forțată se execută în cazurile în care conducătorul unui vehicul, aflat în mers, nu oprește la semnalul regulamentar al polițistului ori atunci când conducătorul unui vehicul staționat intenționează să-l pună în mișcare fără acordul prealabil al polițistului.

(3) Pe timpul urmăririi, polițistul pasager din autospecială realizează comunicarea cu dispecheratul și celelalte echipaje/patrule și utilizează mijloacele de avertizare sonore și luminoase, iar conducătorul autospecialii se concentrează pe modul de deplasare.

(4) Când se impune, se folosește armamentul din dotare, cu respectarea prevederilor legale privind uzul de armă.

(5) În condițiile în care performanțele vehiculului urmărit sunt superioare autospecialii, se solicită echipajelor/patrulelor situate pe direcția probabilă de deplasare a celui urmărit, să ia măsuri pentru oprirea acestuia. Echipajul/patrula care a solicitat sprijin se deplasează la locul unde s-a reușit oprirea vehiculului dat în urmărire, pentru clarificarea situației și încheierea actelor procedurale.

(6) În cazul în care semnalul de oprire a fost executat din autospecială, aceasta urmează a fi oprită în spatele vehiculului urmărit, la o distanță de siguranță.

(7) În funcție de situația întâlnită, pentru mai multă siguranță, polițistul poate solicita conducătorului auto să oprească motorul autovehiculului.

(8) Conducătorul autospecialii respectă regulile prevăzute la art. 40 alin. (9).

Art. 42 – (1) Pentru oprirea forțată, polițiștii pot utiliza dispozitive specifice concepute pentru a opri sau încetini, prin dezumflarea anvelopelor, autovehiculele care nu opresc la semnalele regulamentare ale polițiștilor.

(2) Cu ocazia utilizării dispozitivelor specifice de oprire forțată, polițiștii desfășoară următoarele activități:

a) identifică locul unde dispozitivul poate fi utilizat cu maximă eficiență, astfel încât să fie limitat pericolul sau prejudiciile materiale pentru autospecialele aflate în urmărire sau pentru alți participanți la trafic, de regulă pe un segment de drum prevăzut cu o bandă pe sens și trafic redus;

b) evită, pe cât posibil, folosirea dispozitivului în zonele foarte populate (școli, aglomerări urbane, centre comerciale, piețe);

c) opresc autospeciala, pe cât posibil, într-un loc în care nu poate fi ușor observată, pentru crearea elementului surpriză, iar în situația în care acest lucru nu este posibil, evită utilizarea sistemului acustic și luminos al acesteia.

d) informează dispecheratul și celelalte efective implicate, prin sistemul de comunicare radio, cu privire la intenția de a folosi dispozitivul, locul și sensul de mers ales pentru utilizare;

e) solicită informații, de regulă prin sistemul de comunicare radio despre autovehiculul urmărit, descrierea acestuia, viteza de deplasare, poziția pe banda de circulație, pasagerii, prezența armelor, consumul de droguri sau de alcool;

f) solicită sprijin altor echipaje/patrule de poliție pentru blocarea autovehiculului, care se poate realiza fie cu autospecialele, fie prin folosirea dispozitivului;

g) restricționează traficul din sens opus celui în care se deplasează autovehiculul urmărit, în zona unde se amplasează dispozitivul și solicită persoanelor aflate în proximitate să se îndepărteze;

h) se poziționează la o distanță de siguranță față de locul amplasării dispozitivului, pentru siguranța proprie și a altor participanți la trafic;

i) îndepărtează dispozitivul de pe partea carosabilă, imediat după trecerea autovehiculului;

j) dispozitivul de oprire forțată este readus la starea de funcționare, după ce acesta a fost utilizat;

k) depozitarea dispozitivului de oprire forțată în autospecială se realizează într-o zonă care este ușor accesibilă.

CONFORM OG 119/2007

(3) Conducătorul autospecialei aflate în urmărire, la trecerea prin zona în care a fost întins dispozitivul de oprire forțată reduce viteza astfel încât să poată fi evitată trecerea peste acesta și continuată urmărirea după îndepărtarea acestuia.

(4) Prin excepție de la alin. (3), dacă dispozitivul de oprire nu a putut fi îndepărtat de pe carosabil, conducătorul autospecialei aflate în urmărire nu încearcă să vireze sau să oprească brusc, continuând deplasarea peste acesta pentru evitarea producerii unor evenimente rutiere.

Secțiunea a 13-a – Extragerea din vehicule a persoanelor necooperante

Art. 43 – Extragerea forțată a persoanelor dintr-un vehicul se realizează atunci când acesta este oprit, persoanele refuză să se conformeze dispozițiilor polițistului și se izolează în interiorul vehiculului.

Art. 44 – Cu ocazia extragerii persoanelor din vehicul, polițistul respectă următoarele reguli tactice:

a) somează persoana vizată să se supună solicitării legale, informând-o că, în caz contrar, se procedează la deschiderea forțată a vehiculului, inclusiv prin deteriorarea sau distrugerea unor elemente ale acestuia;

b) solicită, dacă se impune, sprijinul altor efective pentru blocarea/imobilizarea sau forțarea deschiderii vehiculului, în funcție de tipul acestuia;

c) utilizează, cu avertizare prealabilă, forța fizică și mijloacele din dotare pentru extragerea din vehicul;

d) solicită celorlalți pasageri, dacă există, să rămână în interiorul vehiculului și să nu intervină în acțiunea acestuia;

e) extrage forțat persoana din vehicul și o imobilizează, după care poate trece la aplicarea altor măsuri polițienești.

Secțiunea a 14-a - Controlul vehiculului

Art. 45 – (1) Controlul vehiculului este o măsură polițienească care presupune verificarea amănunțită a acestuia, a documentelor conducătorului auto și pasagerilor, a bagajelor pe care le au asupra lor, precum și a legalității transporturilor de bunuri sau persoane.

(2) Măsura se aplică în scopurile și situațiile prevăzute de art. 35 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 46 – (1) Mijlocul de transport pe cale rutieră se examinează prin vizualizarea compartimentelor principale, respectiv habitacul, portbagaj și compartimentul motor, fără a se limita la acestea. La solicitarea polițistului, persoana are obligația de a deschide și prezenta conținutul compartimentelor menționate.

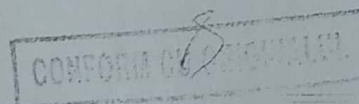
(2) În situația în care persoana nu dă curs solicitării de a prezenta conținutul compartimentelor mijlocului de transport pe cale rutieră, polițistul poate proceda personal la efectuarea activităților solicitate, inclusiv prin folosirea forței.

(3) La efectuarea controlului pot fi folosite animale de serviciu și/sau mijloace adecvate pentru detectarea obiectelor sau substanțelor interzise.

(4) Obiectele descoperite se examinează la exterior, fără a fi demontate. Corespondența nu se deschide sau citește și nu se accesează telefonul, un sistem informatic, ori alt mijloc de comunicare, sau de stocare a datelor, cu excepția cazurilor și condițiilor prevăzute de normele de procedură penală sau de cele privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate.

Art. 47 – (1) Atunci când există date și informații că ocupanții mijlocului de transport pe cale rutieră controlat prezintă pericol pentru securitatea polițistului sau a altor persoane, se respectă următoarele reguli tactice:

a) la solicitarea documentelor, se evaluează situația ținând cont, în principal, de numărul ocupanților vehiculului și de comportamentul acestora, iar dacă este cazul, se solicită sprijinul altor echipaje/patrule de poliție. Până la sosirea acestora se supraveghează vehiculul și pasagerii, timp în care se verifică documentele și se evită dialogul conflictual cu ocupanții vehiculului;

- b) după sosirea echipajelor/patrulelor de poliție chemate în sprijin, se solicită ocupanților vehiculului să coboare, pe rând și să se poziționeze în afara părții carosabile;
- c) cel puțin unul dintre polițiști supraveghează cu atenție ocupanții, pentru a preveni atacul prin surprindere, fuga sau debarasarea de obiecte de interes polițienesc;
- d) se controlează toate compartimentele vehiculului, acordând atenție deosebită oricăror detalii sau modificări aduse vehiculului, pentru identificarea eventualelor compartimente ascunse;
- e) în situația în care se găsește bunuri sau valori provenite din săvârșirea unor fapte ilicite, se procedează la inventarierea și ridicarea acestora în vederea cercetărilor, în conformitate cu prevederile legale.

(2) Activitatea de control al vehiculului se poate realiza la fața locului sau la sediul poliției.

(3) Rezultatul controlului se consemnează în procesul verbal prevăzut la art. 35 alin. (10) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 48 – (1) Pentru efectuarea controlului mijlocului de transport pe cale rutieră nu este necesară o autorizare expresă, polițistul, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, putând recurge la această măsură în scopurile și condițiile prevăzute de lege.

(2) La aplicarea acestei măsuri polițienești se folosesc, după caz, mănuși chirurgicale sau de protecție, în vederea protejării împotriva bolilor sau contaminărilor prin atingere directă a pielii, a unor răni etc., respectiv a necontaminării papilare sau genetice a armelor ori a altor obiecte interzise la deținere și care se găsesc în interiorul mijlocului de transport pe cale rutieră.

(3) Prevederile prezentei secțiuni se aplică în mod corespunzător în cazul controlului mijlocului de transport pe cale feroviară, aeriană sau pe apă.

Capitolul V - Folosirea mijloacelor de constrângere

Art. 49 – În îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, polițistul este îndreptățit să utilizeze mijloacele de constrângere prevăzute la art. 41 alin. (1) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv mijloacele prevăzute la art. 44 din aceasta.

Art. 50 – (1) În cazul utilizării mijloacelor de constrângere, polițistul raportează situația verbal dispececeratului de îndată ce va fi posibil și, ulterior, întocmește Raportul privind utilizarea mijloacelor de constrângere care este prevăzut în Anexa care face parte integrantă din prezenta Metodologie.

(2) În cazul persoanelor rănite prin utilizarea mijloacelor de constrângere, polițistul solicită în cel mai scurt timp serviciilor specializate acordarea asistenței medicale de urgență și, de îndată ce va fi posibil, raportează situația verbal dispececeratului și, ulterior, întocmește un proces-verbal.

(3) Raportul prevăzut la alin. (1) sau procesul-verbal prevăzut la alin. (2) sunt analizate de către șeful unității de poliție care stabilește dacă este necesară și, după caz, dispune efectuarea de verificări referitoare la împrejurările în care mijloacele de constrângere au fost utilizate. Raportul/procesul-verbal se păstrează în evidențele unității de poliție pe o perioadă de trei ani.

Secțiunea 1 – Folosirea forței fizice

Art. 51 – Polițistul este îndreptățit să folosească forța fizică în situațiile și condițiile stabilite potrivit art. 42 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 52 – În funcție de nivelul și forma de manifestare a agresivității, în scopul înfrângerii rezistenței fizice a persoanei împotriva căreia este folosită forța fizică, se disting următoarele zone anatomice de acțiune:

a) zona verde (membrele superioare, inferioare și fese) – zonă asupra căreia se poate folosi forța fizică, fără a pune în pericol viața persoanei;

b) zona galbenă (spate, torace, abdomen, coloana vertebrală, organe genitale) - zonă asupra căreia se poate folosi forța fizică, existând riscul producerii unor vătămări corporale grave;

c) zona roșie (cap, gât) – zonă asupra căreia folosirea forței fizice poate cauza vătămări corporale grave sau chiar decesul persoanei.

CONFORM
ORIGINEALUL

14/20

Art. 53 – (1) În aplicarea procedeelelor de autoapărare sau imobilizare, pe timpul interacțiunii cu o persoană ce face obiectul aplicării unei măsuri polițienești, polițistul adoptă o poziție defensiv-reativă în funcție de reacția și nivelul de rezistență al subiectului.

(2) Prin poziție defensiv-reativă se înțelege adoptarea și menținerea distanței de siguranță care să permită observarea de către polițist a intențiilor și acțiunilor persoanei, precum și asigurarea unei reacții rapide și proporționale pentru înlăturarea unui atac și imobilizarea persoanei.

(3) În poziția defensiv-reativă brațele sunt menținute constant în față, la nivelul pieptului, cu coatele orientate către sol, cu palmele deschise, într-un unghi care să permită efectuarea unui răspuns rapid și eficient în eventualitatea unui atac prin surprindere, cât și pentru accesarea rapidă a mijloacelor din dotare, dacă se impune trecerea la un nivel superior de folosire a forței.

(4) Din poziția defensiv-reativă se trece, după caz, în funcție de nivelul de agresiune, la o poziție de autoapărare, cu piciorul corespondent mâinii reactive în față, piciorul dominant în spate și centrul de greutate repartizat în mod egal pe ambele picioare.

Art. 54 – Folosirea forței fizice prin aplicarea loviturilor cu brațele, picioarele și alte părți anatomice ale corpului reprezintă modalități reactive de stopare a acțiunilor agresive ale persoanei, în funcție de nivelul de rezistență a persoanei.

Secțiunea a 2-a – Folosirea mijloacelor de imobilizare

Art. 55 – Pentru îndeplinirea activităților polițienești se pot utiliza mijloacele enumerate la art. 43 și 44 din Legea nr. 218/2002, republicată cu modificările și completările ulterioare, și în scopurile și condițiile prevăzute la aceleași articole.

Art. 56 – Polițistul este îndreptățit să folosească mijloacele de imobilizare și atunci când persoana în cauză nu respectă solicitările formulate potrivit art. 33 din Legea nr. 218/2002 republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 57 – (1) După imobilizare, polițistul efectuează, obligatoriu, controlul corporal al persoanei și al bagajelor.

(2) Mijloacele de imobilizare sunt purtate de către polițist, în porturile specifice, astfel încât să se realizeze accesul facil la acestea.

Art. 58 – În situația în care aplicarea mijloacelor de imobilizare s-a realizat în poziția culcat, pentru a putea ridica persoana de la sol, după aplicarea cătușelor sau a altor mijloace care permit imobilizarea membrelor superioare și/sau inferioare, polițistul trebuie mai întâi să faciliteze adoptarea poziției șezut. Se solicită acestuia cooperarea pentru poziționarea picioarelor, astfel încât să poată participa la efortul de ridicare, reducând utilizarea forțării fizice.

Paragraful §1 – Folosirea bastonului sau a tonfei

Art. 59 – (1) Bastonul sau tonfa pot fi folosite:

a) ca mijloc de apărare pentru pararea loviturilor agresorului prin prindere de mâner cu mâna dominantă sau de extremități, cu ambele mâini și poziționarea pe direcția din care vin loviturile;

b) ca mijloc de intimidare a elementelor turbulente sau recalcitrante, aplicând primele lovituri în funcție de nivelul de agresivitate manifestat, urmărind determinarea încetării acțiunii și descurajarea celorlalte elemente agresive, retragerea și dispersarea lor;

c) ca mijloc de atac, prin aplicarea de lovituri agresorului în scopul de a-l obliga să elibereze victima, să lase din mână obiectul folosit la atac ori să înceteze acțiunea. În cazul mai multor agresori, primele lovituri se aplică pentru înlăturarea pericolului iminent.

d) în zonele anatomice prevăzute la art. 52, în funcție de nivelul și forma de manifestare a agresivității, în scopul împiedicării sau neutralizării acțiunilor violente ale persoanei.

(2) Cu ocazia folosirii bastonului sau a tonfei, sunt respectate următoarele reguli tactice:

a) persoana este somată să înceteze acțiunea violentă și să se supună indicațiilor transmise, loviturile fiind aplicate numai dacă persoana nu s-a conformat și continuă acțiunea violentă;

b) loviturile sunt aplicate rapid, urmate de retragerea imediată;

c) forța loviturilor aplicate trebuie să fie adaptată gradului de împotrivire a persoanei;
d) aplicarea loviturilor încetează imediat ce agresorul a renunțat la acțiunea violentă și s-a conformat dispozițiilor.

(3) La aplicarea loviturilor cu bastonul sau tonfa polițistul este obligat să respecte interdicțiile prevăzute de art. 47 alin. (1) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Paragraful §2 - Folosirea cătușelor

Art. 60 – (1) Polițistul este îndreptățit să utilizeze cătușe în condițiile și scopurile prevăzute de art. 43 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Încătușarea este o măsură polițienească de prevedere și siguranță care constă în aplicarea cătușelor pe încheietura mâinilor unei persoane, în scopul limitării mobilității fizice a acesteia.

Art. 61 – (1) Încătușarea tactică este acțiunea de imobilizare a unei persoane cooperante, prin aplicarea cătușelor.

(2) Încătușarea forțată reprezintă acțiunea de imobilizare a unei persoane necooperante, prin aplicarea mijloacelor de constrângere, pentru obținerea controlului asupra acesteia și aplicarea cătușelor.

(3) Acțiunea se realizează strict în condiții de siguranță pentru polițist și impune, pe cât posibil, păstrarea raportului superior de forță în favoarea polițiștilor.

(4) Aplicarea cătușelor se face printr-o manevră sigură, care să reducă pe cât posibil provocarea unor leziuni și să determine cooperarea persoanei supuse încătușării.

(5) Dacă persoana încătușată acuză o strângere defectuoasă sau prea intensă a cătușelor, polițistul verifică starea încătușării și dacă este cazul, cu prudență, reajustează poziția și gradul de strângere.

(6) Încătușarea este efectuată când polițistul este pregătit din punct de vedere tactic, prin poziționarea optimă, formarea prizei corecte și asigurarea sprijinului din partea membrilor echipajului/patrulei.

(7) Polițistul aplică măsura dintr-o postură de forță, cu ascendent de înălțime, pe cât posibil persoana fiind dirijată într-o poziție inofensivă.

(8) După utilizarea cătușelor sau dacă acestea intră în contact cu sânge, vomă, secreții, umori, scurgeri din plăgile cauzate sau alte substanțe, acestea trebuie curățate cu dezinfectanți sanitari.

Art. 62 – (1) Cătușele se aplică pe încheietura mâinilor unei persoane, de regulă, prin poziționarea acestora la spate.

(2) Cătușele se aplică pe încheietura mâinilor unei persoane prin poziționarea acestora în față, dacă siguranța persoanelor implicate și a acțiunii nu este periclitată, în situații precum:

a) existența unor afecțiuni medicale vizibile ce împiedică poziționarea mâinilor la spate;
b) mobilitate redusă a membrilor superioare ale persoanei care împiedică poziționarea mâinilor la spate;

c) dinamica intervenției polițienești impune aplicarea rapidă a cătușelor;

d) atunci când prin menținerea cătușelor pe mâinile poziționate la spate, din cauza perioadei îndelungate de aplicare, polițistul apreciază că pot fi cauzate leziuni la nivelul membrilor încătușate.

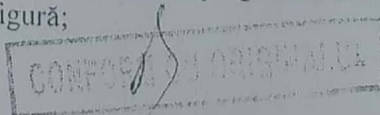
(3) În situațiile prevăzute la alin. (2), având în vedere că persoana încătușată are o mobilitate de acțiune mai mare, polițistul trebuie să manifeste atenție sporită, care să împiedice eventualele acțiuni violente sau fuga acesteia.

(4) Organele judiciare apreciază oportunitatea aplicării, menținerii sau îndepărtării cătușelor în contextul prevederilor art. 214 alin. (4) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea centrelor de reținere și arestare preventivă, precum și măsurile necesare pentru siguranța acestora, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 14/2018, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 63 – (1) Cu ocazia încătușării se respectă următoarele reguli tactice:

a) polițistul trebuie să obțină controlul cât mai rapid asupra persoanei prin blocarea în extensie, flexie ori torsiune forțată a articulațiilor brațelor sau picioarelor, folosind pârgii articulare;

b) acțiunea de încătușare trebuie să fie rapidă și sigură;

- c) cătușele nu se aplică prin lovirea oaselor mâinii;
- d) aplicarea cătușelor se face având mâinile poziționate la spate, pe cât posibil, cu sistemul de închidere orientat în sus, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 62 alin. (2);
- e) încătușarea se execută doar după ce persoana cedează rezistența, se supune și se află sub controlul polițistului;
- f) în cazul unei mișcări neașteptate, până la obținerea controlului, polițistul trebuie să poată dezangaja contactul, retrăgându-se în zona de siguranță sau să forțeze angajamentul fizic pentru a constrânge persoana să se supună;
- g) polițistul păstrează permanent contactul verbal cu persoana, controlul asupra armamentului și asupra împrejurimilor;
- h) după încătușare, se efectuează în mod obligatoriu controlul corporal al persoanei și al bagajelor acesteia, în condiții de siguranță pentru polițist;
- i) dacă persoana încătușată continuă să se manifeste violent se pot imobiliza și picioarele;
- j) după aplicarea cătușelor, dacă este posibil, acestea sunt blocate pentru a se evita strângerea accidentală și provocarea de leziuni;
- k) după aplicarea cătușelor, se menține controlul asupra persoanei, fiind în permanență supravegheată.

(2) Pentru controlul eficient al persoanei supuse încătușării, în funcție de poziția de abordare a acesteia și de cerințele mișcărilor tactice, se aplică presiune de fixare asupra capului, umerilor, mâinilor sau picioarelor -contra unui plan dur: perete, mobilier, autoturism, sol. Se evită presiunile asupra coloanei vertebrale și asupra zonelor care pot conduce la blocarea căilor respiratorii.

(3) Cătușele se scot numai dacă starea de sănătate a persoanei este alterată în mod vizibil, pentru ca aceasta să-și satisfacă unele necesități fiziologice, precum și la introducerea acesteia în locurile de detenere, sub supravegherea permanentă a polițistului/polițiștilor;

(4) În situația în care persoana imobilizată prin încătușare urmează a fi transportată cu autovehiculul din dotare, la momentul introducerii în acesta i se protejează capul și sunt respectate regulile tactice prevăzute la art. 38.

Art. 64 – La aplicarea cătușelor polițistul este obligat să respecte interdicțiile prevăzute de art. 47 alin. (1) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Paragraful §3 - Folosirea dispozitivelor cu substanțe iritant-lacrimogene și/sau paralizante

Art. 65 – (1) Cu ocazia folosirii dispozitivelor cu substanțe iritant-lacrimogene și/sau paralizante, polițistul respectă următoarele reguli tactice:

- a) aceste mijloace de imobilizare se folosesc numai după avertizarea verbală prealabilă a persoanelor, dacă există timpul necesar;
- b) se păstrează distanța de siguranță și se dă posibilitatea persoanei să coopereze;
- c) dacă persoana nu cooperează, se pulverizează în rafale scurte spre fața persoanei, urmată de schimbarea poziției după fiecare pulverizare;
- d) dacă substanța din dispozitiv este propulsată cu aerosoli, acesta se utilizează pe direcția corespunzătoare sensului curenților de aer din zona în care se acționează;
- e) dacă persoana devine cooperantă, se oprește pulverizarea și se procedează imediat la imobilizarea acesteia.

(2) Nu este recomandată folosirea dispozitivelor în spații aglomerate, mijloace de transport în comun sau în alte situații în care pot fi afectate alte persoane, decât în situația în care dispozitivele sunt prevăzute cu jet unidirecțional.

(3) Se interzice folosirea dispozitivelor asupra persoanelor care sunt deja imobilizate sau care cooperează/respectă dispozițiile polițistului.

(4) În cazul persoanelor afectate de utilizarea substanțelor iritant-lacrimogene, polițistul solicită în cel mai scurt timp serviciilor specializate acordarea asistenței medicale de urgență și, de îndată ce va fi posibil, raportează situația verbal dispeceratului și, ulterior, întocmește procesul-verbal prevăzut la art. 50 alin. (2).

(5) Cu ocazia folosirii dispozitivelor cu substanțe iritant-lacrimogene și/sau paralizante, polițistul este obligat să respecte interdicțiile prevăzute de art. 47 alin. (1) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Paragraful §4 - Folosirea dispozitivelor cu electroșocuri

Art. 66 – (1) Cu ocazia folosirii dispozitivelor cu electroșocuri polițistul respectă următoarele reguli tactice:

a) aceste mijloace de constrângere se folosesc numai după avertizarea verbală prealabilă, dacă există timpul necesar:

b) se păstrează distanța de siguranță și se dă posibilitatea persoanei să coopereze;

c) dacă persoana devine cooperantă, acționarea dispozitivului încetează și se procedează imediat la imobilizarea acesteia;

(2) Se interzice folosirea dispozitivelor asupra persoanelor care sunt deja imobilizate sau care cooperează/ respectă dispozițiile polițistului.

(3) În cazul persoanelor împotriva cărora se utilizează dispozitive cu electroșocuri, polițistul solicită în cel mai scurt timp serviciilor specializate acordarea asistenței medicale de urgență și, de îndată ce va fi posibil, raportează situația verbal dispeceratului și, ulterior, întocmește procesul-verbal prevăzut la art. 50 alin. (2).

(4) Cu ocazia folosirii dispozitivelor cu electroșocuri, polițistul este obligat să respecte interdicțiile prevăzute de art. 47 alin. (1) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Secțiunea a 3-a – Folosirea și manipularea armelor de foc din dotare

Art. 67 – (1) Folosirea armelor de foc din dotare se efectuează numai în conformitate cu prevederile Legii nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare și ale Legii nr. 17/1996 privind regimul armelor de foc și al munițiilor, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Prin uz de armă, în sensul prezentei metodologii, se înțelege acțiunea prevăzută la art. 46 din Legea nr. 17/1996, cu modificările și completările ulterioare, executată de către polițiști, iar fiecare situație în care s-a făcut uz de armă se raportează în conformitate cu art. 51 din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Executarea focului de avertisment, în plan vertical sau într-o direcție presupus a fi sigură este o somație, nereprezentând uz de armă în sensul legii.

(4) Focul de avertisment este folosit în mod rațional, astfel încât să nu afecteze capacitatea de ripostă raportată la numărul de cartușe aflate în dotarea polițistului.

(5) Împotriva persoanelor care ripostează cu arme de foc, polițistul face uz de armă, pe cât posibil folosind poziții și zone ce îi asigură o protecție balistică.

(6) Se interzice manipularea armamentului de către polițist, concomitent cu folosirea altor mijloace de constrângere.

(7) Pe timpul folosirii altor mijloace de constrângere, polițistul introduce armamentul în toc și îl securizează.

(8) În cazul folosirii armamentului împotriva vehiculelor aflate în mișcare, executarea focului se efectuează asupra pneurilor sau componentelor ce asigură deplasarea, polițistul luând în considerare viteza de deplasare, vizibilitatea, suprafața de rulare, zona urbană/rurală și alți factori ce pot influența în mod negativ eficiența folosirii armamentului.

(9) Cu ocazia manipulării armamentului în timpul serviciului, polițistul respectă toate regulile de siguranță, așa cum sunt prevăzute în normele ce reglementează instrucțiunile de tragere la nivelul Poliției Române.

(10) În situația în care polițistul decide să folosească armamentul, aceasta observă și identifică clar ținta, ca fiind sursa amenințării iminente.

Art. 68 – (1) Polițiștii pot deține, purta și folosi armamentul și munițiile cu care au fost dotați de către unitățile din care fac parte, în condițiile legii.

(2) În timpul serviciului, polițiștii echipați în uniformă, în mod obligatoriu poartă centură pe care fixează tocul cu pistolul din dotare, pe partea mâinii dominante, iar pe partea opusă, de regulă, fixează port-încărcătorul și încărcătoarele, care sunt alimentate cu unitatea de foc distribuită.

COMPOT

18/20

(3) În situațiile în care se acționează în ținută civilă, pistolul și încărcătoarele se poartă, de regulă în toc, pe centură sau în borsete/echipamente special confecționate, asigurându-se mascarea/disimularea acestora, în funcție de natura activității desfășurate.

(4) Pentru asigurarea deplină a securității armamentului din dotare și muniției aferente precum și a unui acces facil în caz de necesitate, acestea nu se poartă în buzunare, mape, serviete sau în alte locuri neadecvate.

(5) Se interzice manipularea și folosirea armamentului de către polițist în orice alt context decât în cazurile prevăzute de cadrul legal și dispozițional în materie.

(6) Cu ocazia folosirii armamentului, polițistul este obligat să respecte interdicțiile prevăzute de art. 47 alin. (1) din Legea nr. 218/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 69 – Cu ocazia derulării operațiunii de verificare a pistolului din dotare, în scopul manipulării în condiții de siguranță, polițistul respectă următoarele reguli tactice:

a) cu mâna dominantă se prinde arma într-un mod ferm, degetul arătător al mâinii dominante fiind ținut pe corpul pistolului, în prelungirea manșonului, iar țeava armei fiind orientată într-o direcție sigură;

b) se acționează butonul de eliberare al încărcătorului astfel încât încărcătorul să fie eliberat din locașul său, apoi se scoate, se verifică și se introduce în port încărcător;

c) se prinde manșonul cu mâna reactivă, se culisează energic spre înapoi și se blochează folosind pârghia de blocare a manșonului, dacă arma este prevăzută cu un astfel de sistem, verificând camera cartușului și mânerul pistol, vizual și tactil;

d) după verificarea armei se eliberează manșonul, fie prin acționarea pârgției specifice, dacă aceasta există, fie prin prinderea manșonului cu mâna reactivă, culisarea lui scurtă spre înapoi și eliberarea bruscă, fără a se efectua percuția de control;

e) se asigură arma, dacă modelul este prevăzut cu siguranță externă și, după caz, se introduce în toc sau se depozitează/păstrează în conformitate cu normele tehnice privind depozitarea, păstrarea, întreținerea, conservarea și controlul armamentului, muniției și a tehnicii speciale.

Art. 70 – (1) Cu ocazia derulării operațiunii de alimentare a pistolului din dotare, polițistul respectă următoarele reguli tactice:

a) se introduc cartușele în încărcător la capacitatea constructivă;

b) mâna dominantă prinde puternic mânerul pistol și se aduce pistolul în fața corpului, pentru a avea o vizibilitate cât mai bună a operațiunilor de alimentare/încărcare, cu țeava pistolului îndreptată spre o direcție sigură;

c) mâna reactivă prinde încărcătorul cu talpa în podul palmei, degetele mari și mijlociu pe părțile laterale ale încărcătorului, iar degetul arătător pe corpul încărcătorului;

d) printr-o împingere energică se introduce încărcătorul în mânerul pistol, până la capăt;

e) se lovește ușor încărcătorul cu podul palmei pentru a se asigura de intrarea completă în crosă;

f) se asigură arma, dacă modelul este prevăzut cu siguranță externă și se introduce în toc.

(2) În mod obligatoriu se vizualizează regulile tactice menționate la alin. (1) și nu se alimentează pistolul când acesta este în toc.

Art. 71 – Cu ocazia derulării operațiunii de încărcare a pistolului din dotare, polițistul respectă următoarele reguli tactice:

a) cu arma alimentată se prinde manșonul cu mâna reactivă, se culisează energic spre înapoi, apoi se eliberează brusc. Nu se conduce lin manșonul;

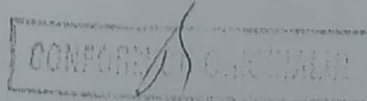
b) se verifică intrarea cartușului în camera cartușului, prin vizualizarea poziției externe a gherei extractoare sau a indicatorului de camera încărcată;

c) se asigură arma, dacă modelul este prevăzut cu siguranță externă și se introduce în toc.

Art. 72 – Cu ocazia derulării operațiunii de descărcare a armamentului din dotare, polițistul respectă următoarele reguli tactice:

a) cu mâna dominantă se prinde arma într-un mod ferm, degetul arătător al mâinii dominante fiind ținut pe corpul pistolului, în prelungirea manșonului, iar țeava armei fiind orientată într-o direcție sigură;

b) se scoate încărcătorul și se plasează în port încărcător;

c) se prinde mașonul cu mâna reactivă, se culisează energic spre înapoi și se blochează folosind pârghia de blocare a mașonului, în funcție de particularitatea armei, cartușul fiind astfel ejectat din camera cartușului;

d) se verifică camera cartușului și locașul corespunzător încărcătorului, din mânerul pistol, vizual și tactil;

e) se asigură arma, dacă modelul este prevăzut cu siguranță externă și, după caz, se introduce arma în toc și încărcătorul în port încărcător sau se depozitează/păstrează în conformitate cu normele tehnice privind depozitarea, păstrarea, întreținerea, conservarea și controlul armamentului, muniției și a tehnicii speciale.

Capitolul VI – Folosirea mijloacelor de protecție

Secțiunea 1 – Folosirea maioului anti-înjunghiere și a vestei antiglonț

Art. 73 – (1) Maioul anti-înjunghiere se folosește obligatoriu pe timpul tuturor intervențiilor la evenimente, precum și pe timpul executării următoarelor activități:

a) acțiuni și razii polițienești cu grad de pericol ridicat, stabilit de către conducătorul activității;

b) circumscrise acțiunilor precum „Năvodul”, „Rețeaua”, „Riposta”;

c) pentru punerea în executare a mandatelor de arestare sau de executare a pedepsei;

d) pe timpul efectuării perchezițiilor domiciliare;

e) intervenții în care sunt sesizate fapte comise cu violență sau în zone și medii cu risc criminogen.

(2) Vesta antiglonț se folosește în situațiile prevăzute la alin. (1), când există indicii, date sau informații potrivit cărora persoanele implicate în eveniment dețin și/sau folosesc arme de foc.

Secțiunea a 2-a – Folosirea căștii de protecție

Art. 74 – (1) Casca de protecție se folosește obligatoriu în timpul executării următoarelor activități:

a) la intervențiile în care sunt sesizate incidente în care sunt implicate grupuri de persoane cu agresivitate ridicată;

b) la intervențiile în zone și medii cu locuitori cunoscuți cu atitudine ostilă față de forțele de ordine și care pot arunca cu obiecte asupra acestora.

(2) Casca de protecție se ajustează și fixează corespunzător, iar în funcție de particularitate, vizorul este coborât pe timpul intervenției.

Capitolul VII – Dispoziții finale

Art. 75 – Utilizarea mijloacelor din dotarea polițiștilor în conformitate cu regulile stabilite prin prezenta Metodologie nu înlătură obligația polițiștilor de a respecta instrucțiunile de utilizare emise de către producător și/sau ghidurile/îndrumările de utilizare elaborate la nivelul Inspectoratului General al Poliției Române.

Art. 76 – În aplicarea prezentei Metodologii, Direcția Pregătire Profesională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române poate elabora manuale/teme de pregătire în vederea perfecționării pregătirii profesionale a polițiștilor sau le poate actualiza pe cele existente.

Art. 77 – Metodologia și manualele/temele de pregătire prevăzute la art. 76 se utilizează de către instituțiile de învățământ pentru formarea și pregătirea continuă din subordinea Inspectoratului General al Poliției Române în activitatea proprie.

